

Csütörtök, 1948 március 25.

Pest arculatiáról

Az ostrom berzsnai után az ide visszavisszalátogató idegenek álmélkodtak igazán, hogy rövid és szinte rejtelmes hónapok alatt újból gyönyörű, virágos, tiszta és szinte nemes patinájú lett Budapest.

Ne tartson őrzelgesnek senki, ha azt mondom, hogy én imádom Budapestet. Itt egyszer asszonyá válna és találkozni vele, bizonyosan hálás szerelemmel közelednék tiszta, okos és kissé mégis szomorkás mosolyához. Moszkva és London óriások. Páris — ó, ezt annyiszor elmondták már, viszont nem ok nélkül — királynő. Prága, különösképp Keresztelő János bús esete óta a vértanúk városa. A csontig soványodott Varsó útjain má is Chopin-mazurkák bánatoskodnak, Stockholm fénylőn tiszta üvegház és Rómában állik keresztet vetni a muziumának is. De Pest... Pest él a Lánchíd halott ívei körül is, a Vár romjai fő ül ma és szerelmes üzeneteket küld a holdfény a múltba temetett rácváros fölé, s a szélviharban meg-megingó ötemeletes dunaparti lépcsőház-csonk, amelynek szomszédságában a halálba fullasztott, drága Gulácsy Iren perlad, nem ijesztő, csak multat mulató, meredű nagyujj. A Ferencvárosban vidámabban kongatják a verki vén billentyű a kopott slágerdallamot, mint valaha. Budapest él. Szikárán, néha Savonarola profiljával, néha kövérkés derűvel, aggasztó aszály heteiben kissé riadtan, mint egy félájult félszűz, aki az élet csókját szomjúhozza, de él...

Es mit tesz, ha hivatalosan is utalnak erejére, énlitására és örök ifjúságára? Beszédessé válik. Pár napja csak, hogy hivatalos helyről szállott szét a hír: a főváros tematkezési intézete válságba került, mert Budapesten az utóbbi hónapokban megpihent a Kaszás... A híradást követő naptól kezdve Budapest összes lapjainak kedvenc témája e szomorkás intézet közeledő csődje. Megszámoltam: tíz nap alatt Budapest tíz napilapja cikkekben, jelentésekben, színes glosszákban és «Szemlécské»-ben tizenhét-szer számolt be róla, s hetilapok sorravették a dolgot, a vicclapok kacagtattak a tényre, s alig volt vidéki napilap, amelynek híryanagából ki-maradt volna a-pesti halál sztrájkjáról szóló krónika.

Pest fellélegzett. Mintha azt kiáltotta volna a tavaszias sugárözönbe: ne féljetek, drága lakóim, legyőzöm én az özmenést is — hogy finoman fejezzem ki magam... És hogy kedves, kamaszos stílusát meg ne tagadja, kacsinva tette hozzá:

— Ugyebár?

Kávéházban, espressóban, tizletokban, kocsmák füstös mélyén, áldott fröccsös poharak koccintásának zenéjében, villamoson, autobuszon, a HÉVEN, a Váci-utca panorámájában és a budai Hajdón-utcában — ahol egyetlen kapu sincs — csak erről beszéltek.

És hallottam arról is, hogy két apa találkozott.

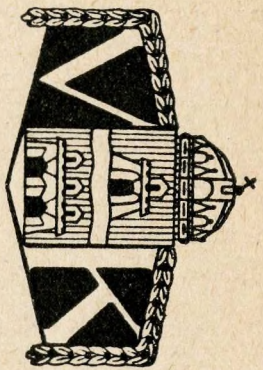
— Gratulálok — kezdte az egyik —, hallom, férjhez adod a kislányodat. Remélem boldog.

— A kislányom boldog, csak mi szülők vagyunk kétségbe-esve.

— Miért? Hisz Béla rendes, komoly fiú.

— Igen-igen, de hát a Községi Temetkezési Intézet tisztviselője. Hát az jövő?

Babay József

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Hely

Szerző: *Babay József*
Cím: *Pest arculatiáról*

Forrás:

Magyar Nemzet

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Személy

Helyszám

Oszálvázás

1948

308